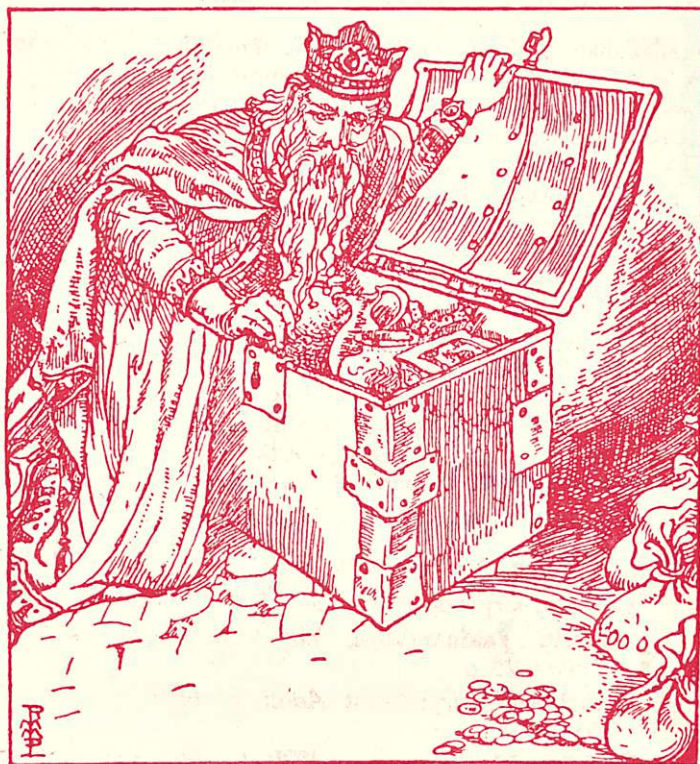

IHMEITTEN MAASSA

KREIKKALAISIA SATUJA N. HAWTHORNEN MUKAAN

N:o 6

MAILTA JA MERILTÄ

25 p:niä

SEIKKAILUJA · KERTOMUKSIA · KUVAUKSIA NUORISOLLE

*** Toimittanut TEUVO PAKKALA ***

Kustannusosakeyhtiö Otava · Helsingissä

MAILTA JA MERILTÄ VI

Ihmeitten maassa

KREIKKALAISIA SATUJA
N. HAWTHORNEN MUKAAN

Pandora ja salaperäinen arkku.

Oli ennen muinoin poika, Epimetheus nimeltään. Hänellä ei ollut koskaan ollut isää eikä äitiä. Hänelle tuli asuinkumppaniksi, toveriksi ja leikkikumppaniksi kaukaisesta maasta tyttö, isätön ja äiditön niinkuin hänkin. Tytön nimi oli Pandora.

Kun Pandora tuli Epimetheuksen asuntoon, veti oven pielessä oleva arkku heti ensimmäiseksi hänen huomionsa puoleensa. »Mitä sinulla on tuossa arkussa?» hän kysyi kynnyksen yli astuttuaan.

»Rakas Pandora», poika vastasi, »arkku sisältöineen on salaisuus. Se on tuotu tänne, että se olisi taatussa tallessa. En tiedä suunnilleenkaan mitä siinä on.»

»Kuka sen on sinulle antanut?»

»Sekin on salaisuus.»

»Sepä vasta kiusallista! Saisi olla poissa mokoma arkku!»

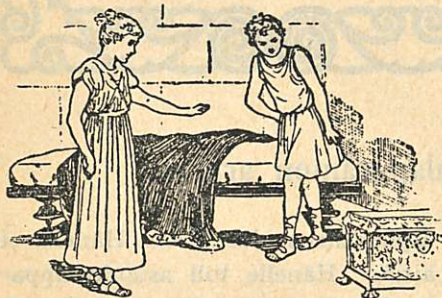
»No, elä ole tietävinäsi koko arkusta. Antaa sen olla olevilla onnillaan. Mennään ulos leikkimään toisten lasten kanssa.»

Epimetheuksen ja Pandoran ajoista on kulunut tuhansia vuosia, ja maailma on toisenlainen nyt kuin silloin. Siihen aikaan kaikki ihmiset olivat lapsia. Ei tarvittu isiä ja äitejä pitämään huolta lapsista, sillä ei ollut minkäänlaisia vaaroja eikä tauteja

olemassa, ei tarvinnut vaatteita paikata, ja ruokaa ja juomaa oli yllinkyllin.

Elämä oli todellakin suloista. Ei ollut työtä minkäänlaista — ei läksyjä, oli vain yhtämittaista leikkiä ja tanssia, päivät päästään kuului lasten vienoja ääniä ja kirkasta naurua ja lintujen iloista viserrystä. Ja se ihmeellisintä, etteivät lapset keskenään koskaan riidelleet. Oli näet niin, että nuo pienet siivekkäät hirviöt, Surut, eivät vielä olleet ilmestyneet maailmaan. Se oli ihmislasten kesken siihen saakka ainoa ja suurin huoli, jota Pandora tunsii, kun ei tiennyt, mitä oli salaperäisessä arkussa.

Tämäkään ei alussa ollut kuin Surun köykäinen varjo, mutta tämä varjo tummeni tummenemistaan, niin että lopuksi Epimetheuksen ja Pandoran asunto ei ollut niin aurinkoinen kuin toisten lasten.

»Mistä tuo arkku on tullut? Mitähän siinä mahtanee olla?» Näin tutkaili Pandora itseksensä ja uteli Epimetheukselta.

»Et muusta osaa puhua-kaan kuin aina vain tuosta arkusta!» sanoi Epimetheus lopuksi, alkaen ikävystyä kuulemaan yhtä ja samaa. »Mennään ulos huvittelemaan toveriemme kanssa.»
 »Minua kyllästyttää huvitella, en välitä, vaikka en saisi huvitella enää koskaan!» vastasi närkästyneenä pikku Pandora. »Eikä minua voikaan koskaan enää mikään huvittaa. Tuo mokoma arkku! Sitä alituisen ajattelen. Hyvä Epimetheus, minä pyydän, sano, mitä siinä on.»

»Olen sanonut satakin kertaa: en tiedä, en vähänvähääkään!» vastasi Epimetheus hiukan kiihtyneenä. »Mahdotonta siis minun sanoa sinulle, kun itsellenikään ei ole aavistustakaan.»

»No, avaa se», Pandora sanoi vilkaisten toveriaan syrjäsil-mällä. »Avaa, niin näemme omin silmin.»

»Mitä ajatteletkaan, Pandora?» Epimetheus huudahti kauhistuksen valtaamana, arkku kun oli uskottu hänen haltuunsa se ehtona, ettei saa avata sitä koskaan. Pandora hätkähti toverinsa äänestä ja katseesta niin, ettei enää vaatinut häntä avaamaan

arkkua, vaan kuitenkin kaikitenkin hän ei voinut olla sitä ajattelematta ja siitä puhumatta.

»Sen kumminkin osaat sanoa, miten se on täällä, tuo arkku.»

»Juuri ennen sinun tuloasi sen toi tuohon ovenpieleen muuan hyvin miellyttävän ja älykkään näköinen mies, jonka näytti olevan vaikea pidättää nauruaan, kun hän laski arkun lattialle. Hänellä oli kummallinen vaippa, hänen hattunsa näytti olevan osaksi siipikynistä, sanoisinpa että siinä oli siivet.»

»Minkälainen oli hänen sauvansa?»

»Niin, sauva, se sitten oli niin kummallinen, että et liene ikinä sellaista nähnyt! Oli kuin olisi kierretty kepin ympäri kaksi käärmettä, ja niin luonnollisen näköiset olivat ne, että ensi silmäyksellä luulin niitä ihko eläviksi.»

»Minä tiedän», Pandora sanoi miettiväisenä. »Ei kenelläkään muulla ole sellaista sauvaa. Se oli Merkurius. Hän se toi minutkin tänne. Se on minulle tuo arkku, varmasti. Siinä on minulle kauniita pukuja taikka leluja taikka makeisia sinulle ja minulle.»

»Voi olla», Epimetheus vastasi kääntyen pois, »mutta meillä ei ole kummallakaan oikeutta avata sitä, ennenkuin Merkurius käskää.» Ja hän meni ulos eikä pyytänyt Pandoraa mukaansa, ensi kerran siitä saakka, kun he yhdessä asuivat. Epimetheus oli kyllästynyt alinomaiseen keskusteluun arkusta, ja hän olisi suonut sydämeästään, että Merkurius — tahi mikä lie ollut tuon lähettilään nimi — olisi vienyt arkun jonkun toisen lapsen huoneeseen, ettei Pandora olisi sitä ikinä nähnyt.

Pandora jäi katselemaan arkkua. Hän oli sitä satoja kertoja sanonut »inhottavaksi», mutta miksi hyvänsä hän sitä nimittelikin, se oli kaunis kapine, tehty hyvästä puusta. Kansi oli tummajuovainen ja niin hyvin kiillotettu, että Pandora näki siinä kuvansa.

Sivuissa ja kulmissa oli erinomaisen kauniita veistoksia, miesten ja naisten kuvia, niin ihmeen sirotekoisia, ja mitä ihanimpia lapsia kuvattuina makaamassa tai ailakoiden kuppelehtimassa kukistossa ja lehvikössä. Kaikki nämä eri esineet olivat esitetyt niin aistikkaalla tavalla ja sulatetut niin sopusointuisasti toisiinsa, että kukat, lehdet ja ihmisolennot muodostivat vain yhtenäisen, kauniin seppelkiehkuran.

Pandora kyllä oli jonkun kerran näkevinänsä muutamat kas-

vot, jotka eivät olleet niin kauniit ja jotka salaa katselivat veistetyin lehvistön taakse, taikka oli huomaavinaan niissä joitakin yksityiskohtia, jotka kokonaan rumensivat kasvot. Mutta katsoessaan lähempää ja kosketellessaan sormillaan paikkaa hän ei enää nähnyt-kään mitään rumaa. Nuo kasvot olivatkin kauniit, mutta olivat näyttäneet rumilta, kun hän oli katsonut niitä sivultapäin.

On jäänyt sanomatta, ettei arkussa ollut lukkoa eikä muuta salpalaitosta, vaan se oli vain nuorittu kultaköydellä, joka oli vedetty niin mutkikkaalle solmulle, ettei näkynyt päitä. Mitä kummallisemmalta solmu näytti Pandorasta, sitä suurempi halu heräsi hänessä tutkia, miten se oli tehty. Pari kolme kertaa hän jo oli kumartunut hypistelemään solmua peukalonsa ja etusormensa välissä, mutta koettamatta sitä avata.

»Luulenpa jo alkavani päästä selville, miten se on tehty», hän arveli. »Ja kylläpä voisin tehdä uudelleen samanlaisen solmun avatuani sen. Mitäpä pahaa siinä olisi, jos niin tekisin. Eihän minun tarvitse avata kantta — enkä avaisikaan tietysti ilman tuon tyhmän pojan lupaa, vaikka solmu olisikin auki.»

Olisi ollut parempi Pandoralle, että hänellä olisi ollut työtä tahi jotakin, mihin olisi käyttänyt älyään, ettei hänen mielensä olisi lakkaamatta ollut kiintyneenä tuohon yhteen ainoaan esineeseen. Mutta ennen Turmien ilmestymistä tähän maailmaan lasten elämä oli niin helppoa, että heillä tosiaan oli liian paljon joutoaikaa. Kun elämä on vain leikkiä, niin työ on todellista huvittelua. Ei ollut kerrassaan mitään tehtävää.

Ehkäpä kuitenkin kaikitenkin arkku oli Pandoralle hyödyksi. Antoihan se hänelle niin paljon ajatuksen ja keskustelunkin aihetta, kun oli joku, joka kuunteli häntä.

Siitä oli loppumaton puuha arvilla mitä arkussa oli. Mitähän siellä oli? Jos teillä, pikku ystäväni, olisi huoneessanne arkku, ja olisi teillä syytä uskoa arkun olevan täynnä joululahjoja, niin miten paljon se antaisikaan ajatuksillenne työtä. Luuletteko, ettette olisi niin uteliaita kuin Pandora? Jos teidät jätettäisiin yksiksenne arkun ääreen, niin etteköhän tuntisi kiusausta kohottaa arkun kantta? Mutta te ette sitä kohottaisi. Ette tokikaan! Vaan jos luulisitte arkun olevan täynnä leluja, niin olisi vaikeaa, ylen vaikeaa hyvän tilaisuuden sattuessa olla silmäämättä arkkuun.

Pandoran uteliaisuus oli nyt kiihtynyt niin, että hän lähestyi

arkkua päättäen avata sen, jos hän vain voi sen auki saada. Voi! sitä pahaa Pandoraa.

Ensin hän koetti nostaa arkkua. Se oli raskas — liian raskas nostaa sellaisen lapsen voimilla kuin Pandora oli. Hän jaksoi ainoastaan tuiki vähän kohottaa arkun toista päätä, joka sitten putosi lattiaan niin että jymähti. Hän oli kuulevinaan jotakin liikettä arkusta. Kuunteli. Sieltä tosiaan kuului hiljaista ääntä. Mutta ehkä se vain olikin hänen korvainsa huminaa? Taikka hänen sydämensä tykytystä? Hänen uteliaisuutensa yhä yltyi.

Hänen katseensa tarttui kultaköyden solmuun, — ja hän päätti siitä hakea päät. Alkoi hypellä solmua ja tutki sitä päästäkseen selville sen mutkista. Pian hän innostui koettamaan avata sitä. Aurinko paistoi kirkkaasti ja kauniisti avonaisesta ikkunasta, ja vähän matkan päästä kuului leikkivien lasten iloisia ääniä — niiden joukossa Epimetheuskin ääni. Pandora keskeytti toimensa ja kuunteli. Oo, miten ihana päivä! Eiköhän olisi viisaampaa jättää sikseen tuo kiusallinen

solmu, poistaa mielestään arkku ja juosta pienten toverien joukkoon nauttimaan iloa ja onnea?

Mutta hänen näin tuumaillessaan hänen sormensa kuitenkin hypellöivät solmua. Ja hän sattumalta katsahti muuatta kukkaseppeleellä koristettua päänkuvaa, joka oli arkun kannessa, ja hänestä näytti tuo kuva häntä katselevan virnuillen.

»Kas tuopa naama näyttää aika veitikkamaiselta», puheli Pandora itsekseen. »Tekisipä mieleni tietää, naureskeleeko hän sen vuoksi, että minä teen väärin. Minua pelottaa, haluaisin mennä tieheni.»

Mutta samalla hän tietämättään ja tahtomattaan miten lie sattunut nykäisemään solmua niin, että kultaköysi purkautui solmustaan aivan kuin taikatempulla, ja nyt pääsi, jos tahtoi, katsomaan arkkuun, ei tarvinnut muuta kuin kantta kohottaa.

»Sepä vasta oli ihmeellistä!» sanoi Pandora. »Mutta mitä nyt sanoo Epimetheus? Miten saan solmun ennalleen? Hän koetti solmita köyttä, mutta pian hän huomasi, ettei osannutkaan. Hän muisteli, millainen solmu oli, mutta se oli kokonaan häneltä unohtunut. Ei auttanut muu kuin jättää arkku silleen, kunnes Epimetheus tulisi.

»Mutta kun Epimetheus näkee solmun avatuksi, niin hän tietää, että minä olen sen avannut», tuumiskeli Pandora. »Ja miten saan hänet uskomaan, etten ole katsonut arkkuun?»

Ja Pandoralle juolahti mieleen rikollinen ajatus, että koska kumminkin epäillään hänen katsoneen arkkuun, niin hän samalla kaupalla katsookin. Voi, voi, sinua hullua Pandoraa, voi sinua pahankurista lasta. Sinun olisi pitänyt vain ajatella sitä, teetkö oikein vai väärin, eikä ollenkaan sitä, mitä Epimetheus ehkä sanoo ja uskoo. Pandora ei olisi osannut sanoa, oliko se hänen mielikuvituksensa vaikutusta vai mitä, kun hän kuuli arkusta äänenmelua. Se oli kaiketi vain hänen uteliaisuutensa, joka hänelle äänтели: »Pandora, avaa arkku! Me olemme hyviä ja kilttejä leikkivereita. Nosta kantta!»

»Mitähän siellä mahtaa olla?» arveli Pandora. »Onkohan siellä joitakin eläviä olentoja? On niin! Minä silmään arkkuun. Minä silmään vain yhden ainoan kerran. Ja sitten suljen kannen. Mitä pahaa siinä on, että yhden ainoan kerran silmään, aivan pikimmiltään.»

* * *

Vaan on aika nyt katsella, mitä Epimetheus teki. Hän siitä saakka, kun pieni tyttö oli asunut hänen toverinaan, nyt ensimmäisen kerran oli koettanut huvitella Pandoran olematta hänen mukanaan. Mutta kaikki meni poikittain, hänellä ei ollut niin hauskaa, ei läheskään kuin ennen. Hän ei löytänyt hyviä rypäleitä eikä kypsä viikunoita. Hän ei tuntenut sydämessään sitä iloa, joka aina muulloin antoi hänen äänelleen sen kirkkaan raikkauden, mikä lisäsi hänen toveriensa iloa. Lyhyesti, hän oli niin levoton ja tyyty-

mätön, etteivät toiset lapset voineet käsittää, mikä hänen oli. Ei hän itsekään tiennyt sen paremmin.

Vihdoin Epimetheus päätti, että parasta oli palata Pandoran luo. Toivoen tekevänsä Pandoran mielihyviksi hän poimi kukkasia ja sitoi niistä seppeleen pannakseen sen hänen päähänsä. Kukkas-
set olivat hyvin kauniita: ruusuja, liljoja, appelsiininkukkia ja monia muita, joista levisi ihana tuoksu.

* * *

Taivaalle oli alkanut kokoutua paksuja pilviä, jotka Epimetheuksen tullessa talonsa ovelle kohosivat auringon eteen, niin että äkkiä surullinen hämärä levisi huoneeseen.

Epimetheus tuli sisään hiljaa aikoen hiipiä Pandoran luo ja tämän aavistamatta panna kukkaseppeleen hänen päähänsä. Pandora oli juuri tarttumassa arkun kanteen avatakseen tuon salaperäisen esineen. Jos Epimetheus olisi äännähtänyt, niin Pandora tietysti olisi vetäissyt kätensä takaisin, ja arkun onnettomuutta tuottava salaisuus olisi ehkä ainaiseksi jäänyt kannen alle.

Mutta niin haluton kuin Epimetheus olikin ollut puhumaan arkusta, hän oli kuitenkin utelias tietämään, mitä siinä oli. Nähdessään, että Pandora oli päättänyt ottaa selon salaisuudesta, Epimetheus ei halunnut sitä jättää yksistään toverinsa tietoon. Ja entäpä jos siellä oli joitakin kauniita arvoesineitä? Hän tahtoi saada puolet. Näin hänkin, huolimatta viisaista neuvoistaan, joita oli antanut Pandoralle kehottaen häntä hillitsemään uteliaisuutensa, oli kuin olikin lopuksi yhtä mieletön kuin hänen tyttötoverinsa ja melkein yhtä syyllinen. Senpä vuoksi, aina kun syytämme Pandoraa siitä, mitä tapahtui, tulee meidän muistaa, että Epimetheukselakin oli siihen osansa.

Silloin kun Pandora nosti kantta, huone tuli synkän pimeäksi, sillä paksu pilvi peitti nyt auringon aivan kuin olisi sen kokonaan niellyt. Mutta Pandora sitä huomaamatta avasi kannen melkein seposelälleen ja katsoi arkkuun. Oli kuin parvi siivellisiä liekkejä olisi yhtäkkiä pyrähtänyt lentoon karaten arkusta. Samassa Pandora kuuli Epimetheuksen tuskan huudon:

»Voi, minua joku pisti! Voi, sinua Pandora! Minkä vuoksi avasit tuon pahan arkun?»

Pandora pudotti kannen kiinni ja nousten äkkiä seisomaan katseli ympärilleen nähdäkseen, mitä oli tapahtunut Epimetheukselle. Pilvi oli niin pimentänyt päivän, että hän ei voinut erottaa, mitä huoneessa oli. Mutta hän kuuli ilkeää surinaa, ja sitten kun hänen silmänsä tottuivat huoneen pimeään, hän erotti pieniä iletäviä olioita, joilla oli yölepakon siivet ja kauhean pitkä pistin hännässä. Muuan näistä pienistä olennoista se oli pistänyt Epimet-

heusta. Pandora vuorostaan alkoi nyt kirkua kauhun ja tuskan äänellä niin kuin äsken hänen toverinsa, mutta paljon kovemmin. Muuan tuollainen ilkeä pikkuhirviö oli asettunut hänen otsalleen ja olisi pistänyt häntä tiesi kuinka syvälle, jos ei Epimetheus olisi rientänyt sitä karkottamaan.

Jos te tahdotte tietää, mitä nämä häijyt hirviöt olivat, jotka olivat karanneet arkusta, niin voin teille ilmoittaa, että ne olivat maallisten vaivojen koko sukukunta. Siinä oli Pahat Himmot, monenlaiset Huolet, enemmän kuin sataviisikymmentä Tuskaa, oli Tau-

teja lukematon joukko ja kauheanmuotoisia. Sanalla sanoen, kaikki vaivat, jotka siitä saakka ovat ahdistaneet ihmisen sielua ja ruumista, olivat suljettuina tuohon salaperäiseen arkkuun ja uskottuina Epimetheuksen ja Pandoran haltuun, jotta eivät pääsisi häiritsemään onnellisia maan lapsia. Jos olisi uskollisesti talletettu arkkua, olisi kaikki mennyt hyvin. Ei yksikään ihminen koskaan olisi ollut surullinen, ei yhdelläkään lapsella olisi ollut tilaisuutta vuodattaa ainoatakaan kyyneltä meidän päiviimme asti.

Mutta — ja tästä voitte huomata, miten yhden ainoan kuolevaisen yksikin huono teko tuottaa onnettomuutta koko maailmalle

— kun Pandora kohotti tuon turmiollisen arkun kantta, josta Epimetheus ei estänyt häntä, nämä Turmat ovat levinneet meidän keskuuteemme, ja kulunee kauan ennenkuin saamme ne karkotetuksi. Ymmärrättehän, että kahden lapsen oli mahdotonta pitää tuota kauheaa parvea huoneessaan. Jopa toki! Heti ensi töikseen he avasivat ovet ja ikkunat selkiselälleen toivoen näin pääsevänsä niistä, ja niin nuo siivekkäät Turmat lähtevät ulos leviämään kaikkialle ja kiusaavat ja kiduttavat lapsia niin, että pitkiin aikoihin ei yksikään voi edes hymyilläkään. Ja kaikki maan kukat painoivat päänsä alas ja menettivät lehtensä päivän tai kahden kuluessa. Sitten lisäksi lapset, jotka siihen asti olivat aina pysyneet lapsina, alkoivat vanheta päivä päivältä, heistä tuli nuorukaisia ja neitosia, sitten miehiä ja naisia ja lopuksi vanhuksia ennenkuin olivat ehtineet edes ajatellakaan, että niin voi käydä.

Epimetheus ja Pandora jäivät taloonsa. Kumpikin oli saanut ankaran kivun, joka tuotti heille paljon kärsimystä. Ja heidän kärsimyksensä oli sitä sietämättömämpi, kun se oli ensimmäinen, mitä maailmassa siihen saakka oli kärsimystä tunnettu. Näin ollen heillä ei ollut minkäänlaista tottumusta eivätkä he käsittäneet, mitä se merkitsi. Lisäksi he olivat suutuksissaan itselleen ja suutuksissaan toisilleen. Antaakseen täyden vallan huonolle tuulelle Epimetheus meni nyrpeän näköisenä istumaan muutamaan huoneen nurkkaan kääntäen selkensä Pandoralle, joka heittäytyi lattialle painaen päänsä onnettomuuden arkkua vasten. Hän itki katkerasti ja huokasi aivan kuin sydämensä olisi ollut haljeta.

Yhtäkkiä hän kuuli hiljaa koputettavan arkussa.

»Mikä se on?» Pandora huudahti kohottaen päätään.

Olisi voinut luulla, että joku haltijatar arkussa leikkien naputelteli pienillä, keveillä sormillaan arkun laitamisiin.

»Kuka te olette?» Pandora kysyi äänellä, jossa oli hiukan hänen ensimmäistä uteliaisuuttaan. »Kuka on siellä ilkeässä arkussa?»

Pieni lempeä ääni vastasi arkusta: »Avaa kantta, niin näet.»

»En, en», Pandora vastasi huokaillen. »Olen saanut kylläkseni kannen avaamisesta. Olette siellä arkussa ja siellä saatte pysyäkin. Teidän hirveitä veljiänne ja sisariänne on jo liiaksi lentelemässä ympäri maailmaa.»

Näin puhuessaan hän katsahti Epimetheusta toivoen, että

tämä ehkä kiittää hänen järkevyyttään. Mutta nuori murjottaja vain murisi, että nyt oli myöhäistä olla järkevä.

»Kuulehan», sanoi pieni ääni lempeästi, »et tee pahoin, jos avaat minulle. Minä en ole sellainen kuin nuo ilkeät, pitkäpistimiset elukat. Eivät ne ole minun veljiäni ja sisariani, kuten huomaat heti, kun minulle avaat.»

Pandoran sydän keventyi joka sanalle, minkä hän kuuli arkusta. Hän huudahti:

»Epimetheus, oletko kuullut tuota ääntä?»

»Olenpa hyvinkin», vastasi hän yhä vielä suuttuneella äänellä. »Mitä sitten?»

»Pitääkö avata kansi?»

»Miten itse vain haluat. Olet jo niin paljon pahaa saanut aikaan, että voit sitä vielä vähän lisätä. Yksi Huoli niiden lisänä, jotka sinä olet syytänyt maailmaan, se ei tee isoa eroa sinne eikä tänne.»

»Sinä voisit puhua minulle vähän kiltimmästi», Pandora sanoi pyyhkien silmiään.

»Aah, sitä häijyä poikaa», huudahti pieni ääni. »Hän tietää tunnossaan, että hänellä on suuri halu nähdä minut. No, Pandora, avaa kansi. Minulla on kiire teitä lohduttamaan. Päästäkää minulle vain vähän raitista ilmaa, niin näette, että asianne ei olekaan niin surullinen kuin luulette.»

»Epimetheus», huudahti Pandora, »minä avaan arkun!»

»Koska kansi näyttää olevan raskas, niin minä tulen sinua auttamaan», huudahti Epimetheus ja juoksi arkun luo.

Yhdessä he kohauttivat kantta. Pieni, kirkkaasti hymyilevä olento lennähti arkusta ja alkoi liidellä huoneessa levittäen valoa kulkiessaan. Olette kai joskus johonkin pimeään soppeen vilkuttaneet auringonvaloa heijastamalla sitä pienellä peilinpalalla? No, sellaiselta näytti tuon lumoavan pikku vieraan iloisuus tässä synkässä huoneessa. Hän lensi Epimetheuksen luo ja kosketti hyvin keveästi sormellaan sitä paikkaa, johon Huoli oli pistänyt, ja heti katosi tuska. Sitten hän suuteli Pandoraa otsalle, ja kipu parantui samassa.

Suoritettuaan nämä hyvät palveluksensa loistava vieras lensi iloisesti lasten päitten päällä liitelemään ja katseli heitä niin lempeästi, että kumpikin alkoi uskoa, ettei ollutkaan kovinkaan paha asia

arkun avaaminen, sillä ilman sitä tämä hymyilevä vieras olisi jäänyt ainaiseksi vangiksi noitten ilkeitten, piikkihäntäisten pahojen kanssa.

»Pyytäisin saada tietää, kuka te olette, kaunokkini», kysyi Pandora.

»Toivoksi minua sanokaa», vastasi valoisa olento. »Koska minä olen iloinen pikku olento, niin minut suljettiin arkkuun korvatakseni ihmisille niitä vahinkoja, joita nuo kaikki heidän joukkoonsa irtilaskettaviksi määrättyt Turmat aikaansaavat. Elkkää pelätkö ollenkaan, me vielä suoriudumme niiden käsistä varsin hyvin.»

»Teidän siivissäanne on taivaankaaren värit!» huudahti Pandora. »Nepäs ovat sitten kauniit!»

»Niin, ne ovat kuin taivaankaari», sanoi Toivo, »sillä näet, niin iloinen kuin minä olenkin, olen minä tehty yhtä paljon kyynelistä kuin hymyistä.»

»Ja asetutteko asumaan meidän kanssamme ainaiseksi?» kysyi Epimetheus.

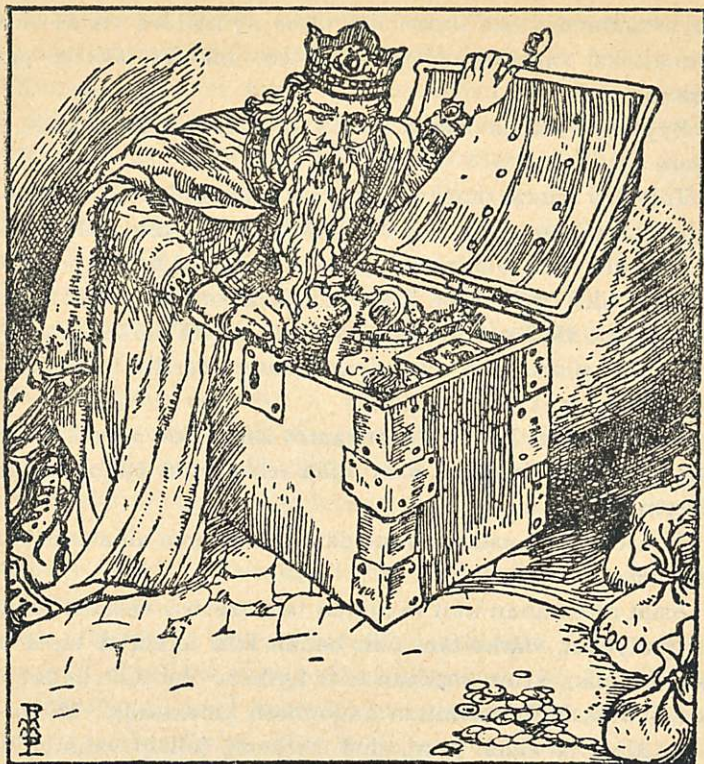
»Asun niin kauan kun te minua tarvitsette», vastasi Toivo ihanaasti hymyillen, »tarkoitan: niin kauan kun te elätte tässä maailmassa. Lupaen, etten koskaan teitä hylkää. Voi tulla hetkiä silloin tällöin, jolloin luulette minun kadonneen kerrassaan. Mutta aina, aina ja aina, ja ehkä juuri sinä hetkenä, jolloin vähimmin odottattekaan, te näette siipieni valon huoneenne katossa. Niin, rakkaat lapseni, minä tiedän jotakin hyvin kaunista ja hyvin hyvää, joka teille annetaan myöhemmin.»

»Oi, sanokaa, mitä se on!» huudahtivat lapset.

»Elkkää sitä pyytäkö», vastasi Toivo asettaen sormensa raikkaan punaisille huulilleen. »Mutta elkkää antautuko koskaan epätoivoon, vaikka se ei tapahtuisikaan teidän eläissänne täällä maan päällä. Uskokaa minun lupaukseeni, sillä minä puhun teille totta.»

»Me uskomme teitä», vakuuttivat lapset.

Ja niin he tekivätkin. Eivätkä ainoastaan he, vaan vielä kaikki ne, jotka ovat eläneet heidän jälkeensä, ovat luottaneet Toivoon. Mitä voisimmekaan tehdä ilman häntä? Toivo henkevoi maailman, Toivo uudistaa sen aina, ja hän meille näyttää, että kauniimmassakin ja parhaimmassakin muodossaan tämä maailma ei ole kuin tulevaisen ijankaikkisen onnen varjo.

Midas kuningas, joka muutti kullaksi kaiken, mihin vain kosketti.

Oli kerran hyvin rikas kuningas, jonka nimi oli Midas. Hänellä oli tyttö, josta kukaan ei ole kuullut puhuttavan ja jota kuningas sanoi Kullannupukseen.

Midas rakasti enin kaikista kultaa ja toiseksi pientä tyttöä, joka iloisena leikki hänen tuolinsa ympäristöllä. Mutta kuta enemmän Midas rakasti tyttärtään, sitä enemmän hän etsi rikkauksia. Hän, tuo mieletön, uskoi, että paras hyvä, minkä hän voisi lapselleen tehdä, oli koota hänelle niin suuri kultakasa, ettei moista oltu koskaan ennen nähty.

Midas lopulta kävi niin mielettömäksi, että hänelle oli melkein

sietämätöntä koskettaa taikkapa vain katsoakin esinettä, joka ei ollut kultaa. Hän otti tavakseen viettää suuren osan päiväänsä pimeässä maanalaisessa holvissa palatsinsa alla. Siellä hän säilytti rikkauksiaan, ja tähän synkkään kuoppaan hän meni, kun hän tahtoi uutta täyttä onnea. Siellä hän, lukittuaan huolellisesti oven jälkeensä, otti säkin kultarahoja tahi jonkun suuren kultamaljakon tahi kultakangen tahi mitallisen kultahiekkää ja kuljetti ne pimeästä loukosta auringon valoon, joka kapeana säteenä tunkeutui pienestä aukosta, mikä oli kuin vankityrmän ikkuna. Hän piti arvossa auringonsädettä ainoastaan siitä syystä, että hänen aarteensa eivät loistaneet ilman sitä. Sitten hän luki rahat, jotka olivat säkissä, heitteli ilmaan kultakankea ja seuloi sormiensa välitse kultahiekkää ja puheli itsekseen aivan hiljaa: »Oo Midas, rikas Midas kuningas, kuinka sinä olet onnellinen.»

Midas sanoi itseään onnelliseksi, ja kuitenkin hän tunsu, ettei hän ollut niin onnellinen kuin voisi olla. Hän ei olisi ollut ehdottomasti onnellinen kuin vasta silloin, kun koko maailma olisi muuttunut hänen aarraitakseen täynnä keltaista metallia, joka kaikki olisi ollut hänen.

Mutta noina muinaisina aikoina, jolloin Midas kuningas eli, tapahtui asioita, jotka näyttäisivät ihmeellisiltä, jos sellaisia tapahtuisi meidän päivinämme ja meidän maassamme. Ja toisekseen meidän päivinämme tapahtuu seikkoja, jotka meistä eivät näytä kummallisilta, vaan joita muinaisajan ihmiset olisivat katselleet hämmästyneinä.

Eräänä päivänä Midas oli aarraitassaan tavallisessa mieli-puuhassaan, kun hän näki varjon lankeavan kultakasaansa. Hän kohotti katseensa ja näki vieraan seisovan keskellä kirkasta kapeaa auringonsädettä. Hän oli iloisen näköinen, raikasvärinen nuorukainen. Kun Midas muisti lukinneensa huolellisesti oven jälkeensä ja tiesi, ettei kenenkään ihmisen ollut mahdollista tunkeutua väkivallalla hänen aarraittaansa, niin hän päätti, että hänen vieraansa ei voinut olla mikään kuolevainen. Vieras kuljetti katseensa ympäri huonetta, ja kun hänen hymynsä oli säteillyt kaikilla kultaesineillä, joita siellä oli, hän kääntyi uudelleen kuninkaaseen.

»Sinä olet rikas mies, Midas ystäväni», sanoi hän. »Luulenpa, ettei missään muualla koko maailmassa ole neljän seinän sisäpuolella niin paljon kultaa, kuin sinulla on täällä kootuna.»

»Onhan sitä jonkun verran — onpa vain jonkun verran», Midas vastasi. »Vaan vähän sitä on siihen verraten, että olen sen kokoamiseen käyttänyt kaiken elämäni.»

»Mitä!» huudahti vieras. »Etkö siis olekaan tyytyväinen?»

Midas pudisti päätään.

»Mikä sinua sitten tyydyttäisi, sanohan?»

Midas mietti hetkisen. Sitten kirkastui hänelle aate. Aate oli hänestä yhtä loistava kuin kimalteleva metalli, jota hän niin rakasti. Hän kohotti päätään ja katsoen vierasta silmästä silmään sanoi: »Minä olen väsynyt kokoamaan aarteita niin suurella vaivalla ja näkemään näin pieniä kasoja yritettyäni kaikkeni. Minä haluaisin, että kaikki, mihin vain koskisin, muuttuisi kullaksi.»

Vieraan hymy lisääntyi siihen määrin, että kirkas auringonpaiste näytti täyttävän koko huoneen. »Haluat Yliluonnollisen Voiman muuttaa kaikki kullaksi!» huudahti hän. »Vaan onko varmaa, että tämä sitten sinua tyydyttää?»

»No, totta kai, mitenäs muuten?» sanoi Midas.

»Ja sinä et koskaan valita onnettomuuttasi tuon Yliluonnollisen Voiman takia?»

»En! Kun sen saan, olen täydellisesti onnellinen.»

»Siis toiveesi täytyyköön», vieras vastasi tehden kädellään liikkeen hyvästiksi. »Huomenna, auringon noususta alkaen, olet tuolla Yliluonnollisella Voimalla varustettu.»

Tämän sanottuaan vieras muuttui huikaisevaksi valoksi, ja Midas sulki silmänsä. Kun hän ne taas avasi, hän ei nähnyt enää kuin auringon säteen poikki huoneen ja ympärillään loistavaa metallia, jonka kokoamiseen hän oli kuluttanut kaiken elämänsä.

Historia ei tiedä kertoa, nukkuiko Midas sinä yönä yhtä hyvin kuin tavallisesti. Vaan nukkuipa tahi valvoi, hänen mielentilansa mahtoi olla kuin lapsen, jolle on luvattu uusi lelu. Oli miten oli, päivä tuskin pilkotti kukkuloiden yli, kun Midas kuningas jo oli hereillään, ja kun auringon ensimmäinen säde, joka tunki ikkunasta, kultasi huoneen kattoa hänen päänsä päällä, hänestä näytti tämä loistavan keltainen säde omituisesti heijastavan vuoteen valkoiselle peitteelle. Hän katseli tarkemmin, ja hämmästysekseen ja ilokseen hän näki vaatteen muuttuneen niin, että se oli puhtainta kultaa! Yliluonnollinen Voima oli hänelle tullut auringon ensimmäisen säteen mukana.

Hurjan ilon valtaamana Midas nousi ja juoksi poikki huoneen tarttuen käsin esineihin, mitä sattui lähellä olemaan. Hän kourasi kiinni sänkynsä patsaasta, ja se heti muuttui kultapilariksi. Hän veti ikkunauudinta, ja tupsu muuttui hänen kädessään raskaaksi kultamöhkäleeksi. Hän pukeutui kiireellä ja ihastui nähdessään vaatteittensa olevan komeata kultakangasta, notkeaa ja taipuisaa, vaikka vähän raskaanlaista. Hän otti nenäliinansa, jonka hänen pikkurainen Kultanuppunsa oli hänelle pallistanut, ja nenäliina muuttui kullaksi. Palleommel kiersi nenäliinaa kultalangoiin.

Tämä muutos kuitenkin ei ollut täysin kuninkaan mieleen. Hänestä olisi ollut parempi, että nenäliina olisi pysynyt sellaisena kuin se oli silloin, kun tyttö kiipesi hänen syliinsä ja pani sen hänen käteensä.

Mutta ei kannattanut ruveta suremaan niin vähäistä asiaa. Midas veti silmälasit taskustaan ja pani ne nenälleen nähdäkseen paremmin, mitä teki. Hän huomasi, ettei hän nähnyt niillä kerrassaan mitään, ja hän joutui ymmälle. Mutta olihan aivan luonnollista, ettei hän niillä nähnyt: kun hän ne otti nenältään, niin lasit olivat kultalevyä. Sellaisina ne olivat arvottomat silmälasiksi, mutta kultana kyllä arvokappaleita. Midas nyt huomasi, että hän keskellä kaikkia rikkauksiaan ei päässyt enää koskaan niin rikkaaksi, että olisi saanut tarpeelliset silmälasit, eikä hän voinut sille mitään, että tämä tuntui kiusoittavalta.

Midas oli niin huumaantunut onnestaan, että palatsi tuntui liian pieneltä hänelle. Hän laskeutui rappusia ja hymyili nähdessään käsipuun muuttuvan keltaiseksi kultakangeksi sen mukaan kuin hänen kätensä sitä myöten liukui. Hän nosti oven salpaa (se oli vaskea, mutta siinä samassa se muuttui kullaksi) ja meni puutarhaan. Siellä hän näki paljon kauniita ruusuja, toiset aivan auenneita, toiset juuri puhjenneita, toiset nupulla. Niiden erinomainen tuoksu lemahteli varhaisen aamun vienoissa henkäyksissä.

Vaan Midas tiesi keinon tehdä niistä paljon kallisarvoisempia — ainakin hänen mielestään — kuin mitä ruusut koskaan ennen olivat olleet. Hän otti vaivakseen kulkea pensaalta pensaalle käyttäen taikavoimaansa, kunnes kaikki kukat ja kaikki nuput olivat muuttuneet kullaksi. Hän sai tämän hyvän työnsä loppuun siihen, kun häntä kutsuttiin aamiaiselle. Varhainen aamu-ilma oli antanut ruokahalua, jonka vuoksi hän kiiruhti palatsiin.

Pieni Kullannuppu ei ollut vielä näkyvässä. Isä lähetti häntä hakemaan ja istuttuaan pöytään hän jäi odottamaan lasta alkamatta aamiaista. Pian hän kuuli lapsen tulevan käytävässä itkien katkerasti. Kuningas hämmästyi, sillä pieni Kullannuppu oli niin iloinen olento, ettei sen iloisempaa lasta voinut tavata missään kauniimpanakaan kesäpäivänä, koko vuosikauden kuluessa hän näet vuodatti sen verran kyyneliä, ettei olisi tullut pienimmän sormustimen täyttä. Kun Midas kuuli hänen itkunsa, niin hän päätti saattaa hänet hyville mielin ilahduttavalla yllätyksellä. Hän ojensi kätensä yli pöydän, kosketti tyttärensä kulppoa (se oli posliininen kulppo, kauniit kuvapiirustukset yltympäriinsä) ja muutti sen kimaltelevaksi kullaksi.

Kullannuppu avasi oven ja tuli sisään, esiliina silmillä ja nyyhkyttäen kuin sydän olisi ollut haljeta.

»No mutta pienokaiseni!» huudahti Midas. »Mikä sinua nyt tänä aamuna vaivaa, sanohan toki?»

Ottamatta esiliinaa silmiltään tyttö ojensi kätensä, jossa oli muuan Midas kuninkaan kullaksi muuttama ruusu.

»Jopa on ihana!» huudahti Midas. »Minkä vuoksi tämä sinua itkettää?»

»Ah, rakas isä», vastasi lapsi, »se ei ole ihana, — se on rumin ruusu, mitä koskaan on kasvanut. Heti kun olin pukeutunut, juoksin puutarhaan poimiakseni teille ruusuja. Vaan ette voi arvata, mitä oli tapahtunut. Voi hyvänen aika sitä onnettomuutta! Kaikki ruusut, jotka tuoksuivat niin hyvälle ja jotka olivat niin kauniivärisiä, ovat lakastuneet ja kuoleentuneet. Ne ovat kaikki kellastuneet eivätkä enää tuoksu. Mikähän niitä vaivannee?»

»Kaikkias! Elä tuollaisesta itke!» sanoi Midas, jota hävetti tunnustaa, että hän yksin oli syypää tuohon muutokseen, mikä oli lapsen saanut surun valtaan. »Istu syömään, eläkä ole milläsiäkään. Sillä helppohan sinun on vaihtaa tuollaisella ruusulla, joka kestää satoja vuosia, tavallinen ruusu, joka lakastuu päivässä.»

Lapsi istui pöytään, mutta oli niin surunsa vallassa, ettei huomannut posliinikulpponsa muuttuneen kultaiseksi. Midas oli kaatanut itselleen kahvia kuppiin. Tietysti kahvikannu, olipa ainetta mitä tahansa, oli kultaa, kun hän sen laski takaisin pöydälle. Hän alkoi miettiä, miten hän voi säilyttää nämä kaikki kalleutensa. Sitä aprikoidessaan hän nosti kahvikupin huulilleen ja hämmästy

nähdessään kahvin huulten koskettaessa muuttuvan ensin sulaksi kullaksi ja sitten jähmettyvän kultamöhkäleeksi.

»Oho!» huudahti Midas.

Samoin kävi kaikkien ruokien. Hänen vähänkin kosketettuaan niihin ne muuttuivat kullaksi. Niin ollen hän ei saanut syödyksi mitään. Eihän voi kultaa syödä!

»Tämäpä ei ole mikään hyvä juttu!» ajatteli Midas, heittäysi selkäkenoon tuolissaan ja katseli ahnain silmin, kun Kallannuppu tyytyväisin mielin söi maitokeittoaan.

»Mitä herkullisin aamiainen edessäni, enkä voi syödä mitään!»

»Rakas isä!» huudahti Kullannuppu, joka oli hyvin sydämellinen lapsi, »mikä teitä vaivaa?»

»Ah, rakas lapseni», vastasi Midas huoaten, »en ymmärrä, miten käy isä raukkasi.»

Pienet lukijani, oletteko todella kuulleet mitään surullisempaa? Sellainen aamiainen, ettei kuninkaalla koskaan parempaa, eikä hänen rikkaudestaankaan ollut mitään hyötyä. Köyhinkin työmies, ruokanaan kuiva leipäpala ja vettä palan paineeksi, oli onnellisempi kuin Midas kuningas, jonka herkkujen arvo oli todellisesti niiden paino kultaa.

Hänen oli nälkä, ja hän ei tiennyt mitä tehdä. Hän alkoi vaikeroida ja huokailla. Kullannupun oli vaikea olla. Hän istui ja katsella tuijotti isäänsä koettaen saada selville, mikä tätä vaivasi. Sitten, haluten lohduttaa isäänsä, hän äkkiä nousi tuoliltaan, juoksi hänen luo ja kietoi kätensä hellien hänen polviensa ympäri. Midas kumartui ja suuteli tytärtään. Ja hän tunsu, että hänen pienen tyttärensä rakkaus oli tuhat vertaa arvokkaampi kuin kaikki se, mitä hän oli saanut Yliluonnollisella Voimalla, jonka jumalien lähettiläs oli hänelle antanut.

»Rakas, rakas pikku Kullannuppuni!» huudahti Midas. Kullannuppupa ei enää vastannutkaan mitään.

Voi tokikin! Mitä Midas kuningas taaskin oli tehnyt! Miten onnettomuutta tuottava olikaan tuo vieraan antama lahja. Heti kun Midas kuninkaan huulet olivat koskettaneet Kullannupun otsaa, oli tapahtunut muutos. Lapsen lempäät, raikasväriset kasvot, joita siihen saakka oli kirkastanut herttainen hellyys, olivat muuttuneet kimaltelevan keltaisiksi. Samoin hänen ruskeat kiha-ransa olivat kellahthaneet. Lapsen pieni, notkea ruumis oli jäykisty-

nyt isän syleilyssä. Sitä onnettomuutta, sitä kauheutta! Isänsä ahneuden uhrina pikku Kullannuppu ei ollut enää ihmislapsi, vaan kylmä, kultainen kuvapatsas.

Se hän nyt oli kasvoille, jähmettyneenä hänen rakkautta, surua ja sääliä uhkuvan katseensa kysyvä ilme. Kauniimpaa ja suurempaa sääliä herättävää näkyä ei kuolevainen ihminen ole koskaan nähnyt. Midas mielellään sellaisina hetkinä, jolloin eri-

koisemmin tunsi rakkautta lapseensa, sanoi sanakseen, että Kullannupun arvo oli hänen »painonsa kultaa». Se oli nyt sanalleen totta. Ja hän ymmärsi nyt — liian myöhään — että hellän ja lämpöisen sydämen rakkaus on kallisarvoisempi kuin kaikki rikkaudet, mitä koota voisi maan ja taivaan välillä.

Tuskiensa kiihtyessä Midas näki jonkun vieraan seisovan ovella. Midas loi katseensa maahan, sillä hän tunsi vieraan samaksi, joka edellisenä iltana oli ilmestynyt hänen aarreaittaansa ja joka oli antanut hänelle tuon onnettomuuden

lahjan, voiman muuttaa kaikki kullaksi.

»No, Midas ystäväni», sanoi vieras, »oletko nyt tyytyväinen?»

»Minä olen hyvin onneton», Midas vastasi.

»Hyvin onneton! Todellako? Miten se on mahdollista? Enkö ole uskollisesti täyttänyt antamaani lupausta? Eikö sinulla ole kaikki, mitä sydämesi halusi?»

»Ei kullasta ole kaikeksi», vastasi Midas. »Minä olen menettänyt kaikki, josta minä todellisesti pidin.»

»Vai niin, vain niin. Sinä siis eilisestä olet oppinut jotakin.

Koetetaanpa. Kumpi on näistä kahdesta parempi: voima muuttaa kaikki kullaksi vai kupillinen puhdasta, raikasta vettä?»

»Siunattu vesi!» huudahti Midas. »Sinä et enää koskaan virkistä kuivaa kurkkuani.»

Vieras jatkoi kysymyksiään:

»Kumpi parempi: voima muuttaa kaikki kullaksi vai leipäkannikka?»

»Pala leipää on arvokkaampi kuin kaikki maailman kulta», Midas vastasi.

»Onko parempi», jatkoi yhä vieras, »voima muuttaa kaikki kullaksi vai sinun vieno pikku Kullannuppusi, hellä ja rakastava, kuten hän vielä äsken oli?»

»Voi, lapseni, lapseni!» huudahti Midas raukka väännellen käsiään. »En luovuttaisi edes sen vertaa kuin tuota pientä kuoppaa hänen leuassaan, vaikka saisin voiman muuttaa koko maanpallon raskaaksi kultamöhkäleeksi.»

»Sinä olet viisastunut, Midas kuningas», sanoi vieras katsellen häntä vakavasti. »Huomaan, että sinun sydämesi ei kuitenkaan ole kokonaan muuttunut lihasta kullaksi. Silloinpa sinun tilasi olisikin toivoton. Mutta sinä näyt olevan vielä kykenevä ymmärtämään, että ne rikkaudet, jotka ovat yleisimmät ja kaikkien saatavina, ovat arvokkaampia kuin kulta ja muut sellaiset rikkaudet, joita niin monet ihmiset niin kiihkeästi himoavat ja ahnehtivat. Sano nyt minulle, tahdotko vakavasti päästä vapaaksi Voimastasi.»

»Tuo Voima minua kammottaa!» Midas vastasi.

Vieras sanoi:

»Mene siis ja sukella joessa, joka juoksee sinun puutarhasi alapuolitse. Tuo astialla sen vettä ja kaada sitä kaikille esineille, jotka haluat palauttaa entiselleen.» Ja vieras katosi.

Helppo on teidän arvata, että Midas ei hukannut aikaa. Hän sieppasi suuren saviruukun (tietysti se ei ollut enää savea jouduttuaan hänen käsiinsä) ja juosten joelle hän heittäysi siihen päistikkää joutamatta riisumaan edes kenkiään. Hän pisti ruukun veden alle, ja hänen sydämensä hytkähti, kun hän näki ruukun muuttuneen oikeaksi kunnialliseksi saviastiaksi niinkuin oli ennenkin. Hän tunsu itsessäänkin tapahtuvan jonkun muutoksen. Oli kuin hänen sydämetään olisi vierinyt raskas, kylmä painostus.

Midas kuningas riensi kiireimmän kautta palatsiinsa, ja ensi

töikseen hän valeli vedellä kultaisen tytönkuvapatsaan, joka ennen oli ollut hänen pikku Kullannuppunsa.

Ja heti ensimmäisellä vesiryöpyllä alkoivat punat palata lapsen poskille. Olisittepa saaneet nauraa, jos olisitte olleet näkemässä. Tyttö oli kovin hämmästyksissään nähdessään itsensä likomärkinä ja isän yhä vain valavan lisää vettä hänen päälleen!

Kullannuppu näet ei tiennyt olleensa pieni kultainen kuvapatsas, eikä hän lainkaan muistanut, mitä äsken oli tapahtunut.

Midas ei pitänyt välttämättömänä kertoa pikku tytölleen mielettömyydestään, vaan hän vei Kullannupun puutarhaan, jossa kaatoi loput vedestä ruusupensaille. Ja onnistuikin niin, että enemmän kuin viisituhatta ruusua sai entisen kauniin värinsä. Mutta kaksi jäi muistuttamaan Midas kuningasta kaikeksi hänen iäkseen Yliluonnollisesta Voimasta, joka hänellä oli ollut hetken aikaa, nämä kaksi olivat: joen hiekka, joka kimalteli kuin kulta, ja hänen pikku Kullannuppunsa hivukset, jotka säilyttivät kullankellertävän värin, jota Midas kuningas ei ollut huomannut ennenkuin muutti tytön kullaksi suudelmallaan.

Pegasos, siivekäs hevonen.

Muoin, kauan, hyvin kauan sitten, kuohui lähde muuttaman kukkulan kupeella Kreikassa. Eräänä päivänä kaunis nuorukainen, nimeltä Bellerofon, tuli lähteelle. Hänellä oli kädessä jalokivillä koristellut päätset, joissa oli kultaiset kuulaimet. Lähteellä oli talonpoikavanhus, pieni poika ja nuori neitonen, joka ammensi vettä ruukkuunsa. Bellerofon pysähtyi ja pyysi juodaksensa.

»Tämä vesi on suloista», sanoi hän neitoselle täyttäessään uudelleen ruukun, josta oli juonut. »Onko tällä lähteellä nimeä?»

»On kyllä. Tätä sanotaan Pirainan lähteeksi», vastasi neitonen ja lisäsi: »Isoäitini kertoi, että tämä kirkas lähde oli ennen kaunis nainen, mutta kun metsästyksen jumalatar Diana oli nuolellaan tappanut hänen poikansa, niin tuo nainen itki niin, että muuttui lähteeksi. Siten tämä vesi, joka teistä on niin virkistävää ja suloista, on tuon onnettoman äidin sydämen tuskaa.»

»Enpä olisi ikinä voinut kuvitella», sanoi vieras, »että näin kirkkaassa, vienosti pulppuilevassa lähteessä olisi ainoatakaan kyyneltä. Tuossa siis on Piraina? Kiitän teitä sanomastanne minulle hänen nimensä. Minä tulen kaukaisesta maasta ja olen etsinyt juuri tätä paikkaa.»

Talonpoikavanhus katseli Bellerofonia hämmästyneenä. »Ovat mahtaneet teidän maassanne lähteet ehtyä», sanoi vanhus, »kun tulette niin kaukaa hakemaan Pirainan lähdetä. Mutta kuulkaas, onko teiltä hevonen hukassa?»

»Ei ole minulta hevonen hukassa», vastasi nuorukainen hymyillen. »Mutta minä kyllä haen muuatta kuulua hevosta, jonka viisaat ovat sanoneet olevan näillä mailla, jos sellainen vain

jossakin on. Tiedättekö, käykö siivekäs Pegasos hevonen Pirainan lähteellä vielä niinkuin teidän esi-isienne aikana?»

Jollette, pienet lukijani, ole ennen kuulleet puhuttavan Pegasos hevosesta, niin minä selitän teille, että tämä oli lumivalkoinen ratsu, jolla oli kauniit, hopeaiset siivet ja joka oleskeli suurimman osan ajastaan Helikonin vuorella. Se oli yhtä arka ja yhtä nopea lennossaan halki ilmojen kuin konsanaan pilvissä liitelevä

kotka. Ei yksikään ratsastaja ollut vielä noussut sen selkään, eikä oltu pantu päit siä sen päähän, ja monet monituiset pitkät vuodet se oli elellytyksinäistä ja onnellista elämäänsä. Se nukkui yönsä muutaman vuoren huipulla ja liikkui suurimman osan päivää ilmassa, niin että Pegasos ei näyttänyt kuuluvankaan maahan. Kun se nähtiin hyvin korkealla maasta ja aurinko paistoi sen hopeisiin siipiin, olisi paremminkin luullut sen olevan taivaan olioita, joka tultuaan liian lähelle oli eksynyt sumujemme ja usviemme sekaan ja haki tietään.

Kesällä Pegasos laskeutui usein maahan ja pannen hopeiset siipensä suppuun laukkasi yli vuorien ja laaksojen huvikseen tuulen nopeudella. Useammin kuin missään muualla oli se nähty Pirainan lähteellä juomassa makeaa vettä ja piehtaroidessa vehmaisessa ruohikossa. Mutta muutamiin vuosiin ei oltu sitä nähty kuin ani harvoin. Suuri osa lähellä olevan kylän asukkaista ei koskaan ollut nähnyt Pegasosta, ja harvat uskoivat sellaista olevankaan.

»Entä te, kaunis neitoseni?» kysyi Bellerofon naiselta, joka seisoi vesiruukku pään päällä. »Jos ken voi nähdä Pegasoksen, niin te kaikitenkin, sillä teidän silmänne loistavat.»

»Minä luulen nähneeni sen kerran», vastasi nuori nainen hymyillen ja punastuen. »Se oli joko Pegasos tai suuri valkoinen lintu hyvin korkealla taivaalla.»

»Entä sinä, pienokaiseni», huudahti Bellerofon kääntyen pienen poikaan pudistaen tätä leikillään hivuskiehkurasta. »Luulenpa, että sinä olet usein nähnyt tuon siivekkään ratsun?»

»Olen minä nähnyt», vastasi poika. »Minä näin sen eilen viimeiseksi, ja sitä ennen olen nähnyt sen monta kertaa.»

»Sinä olet kelpo miehen alku», sanoi Bellerofon. »No, kerrohan minulle siitä.»

»Niin, nähkääs», puheli poika, »minä käyn täällä usein uittamassa laivoja lähteessä ja keräilemässä kauniita kiviä sen laitamilta. Ja joskus kun katselen veteen, näen siivekkään hevosen tuolla taivaan kulmalla, joka kuvastuu lähteeseen. Minä toivon aina, että se laskeutuisi ja ottaisi minut selkäänsä ja kohottaisi minut mukanaan aina kuuhun asti! Mutta jos vain vähänkään liikahtan katsoakseni sitä, niin se lentää pois ja katoaa minun näkyvistäni.»

Bellerofon tuli lähteelle usein seuraavina päivinä. Hän myötäänsä vahtielä silmät luotuina taivaalle tai alas lähteeseen toivossa näkevänsä joko siivekkään hevosen kuvaimen tai itse ihmeellisen ratsun. Hänellä oli aina valmiina kädessä jalokivillä silatut, kultakuolaimiset päitset. Lähettyvillä asuvat kyläläiset ja maalaiset, jotka toivat karjojaan lähteelle juomaan, tekivät usein pilaa Bellerofonista ja panivat hänet monelle kovalle koetukselle. Pienet maalaispojatkkin pitivät häntä hupsuna ja hauskuudekseen kujeilivat hänelle. Mutta pieni poika, joka oli nähnyt Pegason lähteeseen kuvastuneena, lohdutteli vierasta nuorukaista enemmän kuin minkä ilkimykset voivat häntä kiusoittaa. Usein leikkensä hetkinä poika tuli istumaan hänen luokseen ja sanaa sanomatta alkoi katsella lähteeseen, sitten nosti silmänsä kohti taivasta osoittaen niin lapsekkaan luontaista uskoa, että Bellerofon sai uutta rohkeutta.

Ehkä te haluaisitte tietää, minkä vuoksi Bellerofon oli ottanut tehtäväkseen vallata tämän siivekkään hevosen.

Riittää, kun lyhimmittäin selitän, että muutamassa Aasian seudussa oli sinne ilmestynyt kauhea hirviö, Kimaira nimeltään, tehnyt suuria tuhoja. Tämä Kimaira oli rumin ja myrkyllisin olento, mitä koskaan on maan uumenista esiintynyt.

Sen pyrstö oli kuin jättiläiskäärmeen häntä, ja sen ruumis kuin — niin, mene ja tiedä. Sillä oli kolme eri päätä, yksi kuin jalopeuran, toinen kuin vuohipukin ja kolmas kuin käärmeen pää. Ja sen kolmesta kidasta purskui myrkyllisiä liekkejä.

Sattui sitten Bellerofon tulemaan tähän seutuun tervehtimään kuningasta siihen aikaan, kun tuo kauhea peto teki hirveitä tuhojaan. Kuninkaan nimi oli Iobates, ja maa, jota hän hallitsi, oli Lykia. Bellerofon oli maailman urhoollisimpia nuorukaisia, joka halusi suorittaa jonkun hyödyllisen urotyön saavuttaakseen ihmisten rakkauden ja ihailun. Iobates kuningas, huomattessaan vieraansa rohkeaksi mieheksi, kehotti häntä menemään taisteluun Kimaira petoa vastaan, joka oli kaikkien kauhu, ja Bellerofon vakuutti kuninkaalle, että hän joko tappaa pelätyn Kimairan tai saa itse surmansa taistelussa.

Mutta hän mietti ensin, ettei hän mitenkään voi voittaa petoa taistellessaan jalkaisin. Eikä ollut maailmassa yhtään hevosta puoleksikaan niin nopeakulkuista kuin ihmeellinen Pegasos, jolla oli sekä siivet että jalat ja joka oli päällepäätteeksi nopeampi liikumaan ilmassa kuin maalla. Sitä varten hän oli tullut Lykiasta Kreikkaan ja sitä varten hänellä oli jalokivin silatut päätset. Ne olivat taikapäitset. Hänen tarvitsi vain saada kuulaimet hevosen suuhun, niin se heti kesyttyisi ja suostuisi isäntäänsä.

Mutta ne olivat surun ja levottomuuden päiviä, joita Bellerofon vietti odottaen odottamasta päästyäänkin toivossa, että Pegasos tulisi juomaan Pirainan lähteestä.

Jollei tuo pikku poika olisi osottanut järkähtämätöntä uskoa, niin Bellerofon olisi luopunut kaikesta toivosta ja olisi palannut Lykiaan ja pannut parhaansa tappaakseen Kimairan ilman siivekkään hevosen apua.

Eräänä päivänä pieni poika puheli Bellerofonille vielä suuremmalla toivolla kuin tavallisesti. Hän ei tahtonut erota hänestä askelta etemmäksi koko päivänä. He söivät nälkäänsä palan leipää yhdessä ja joivat lähteestä. Iltapäivällä he istuivat yhä samalla paikalla. Bellerofon oli kietonut toisen kätensä lapsen ympäri, joka oli pannut pienet kätensä nuorukaisen voimakkaaseen kouraan. Bellerofon katseli hajamielisenä lähteen ympärillä olevia puita, mutta lapsi katseli lähteeseen.

»Katsohan, Bellerofon, katsohan, vedessä näkyy kuvain.»

Nuurukainen katsahti lähteeseen ja näki jotain, jonka luuli olevan hyvin korkealla taivaalla lentelevän linnun kuvaimen, ja valkoisilla tai hopeisilla siivillä välähteli päivänsäde.

»Se mahtaa olla upea lintu!» sanoi hän. »Näyttää niin suurelta, vaikka se lentääkin paljon yläpuolella pilvien.»

»Minua vavisuttaa», sanoi poika. »Se on siivekäs hevonen, Pegasos.»

Bellerofonin sydän alkoi kiireemmin sykkiä.

Ihmeolento lähestyi lähestymistään kierrellen suurissa piireissä, kuten ehkä olette huomanneet kyyhkysen tekevän ennenkuin se lennosta laskeutuu. Pegasos laskeutui tehden suuria piirejä, jotka pienenivät pienenemistään sen mukaan kuin se lähestyi maata. Vihdoin se laskeutui maan pintaan niin keveästi, että tuskin ruoho taipui sen jalkain alla. Se laski päänsä alas ja alkoi juoda. Se joi pitkin siemauksin ja huoahтели tyytyväisenä, ja kun se oli sammuttanut janonsa, alkoi se pureskella näpsiä mehuapilan kukkasia.

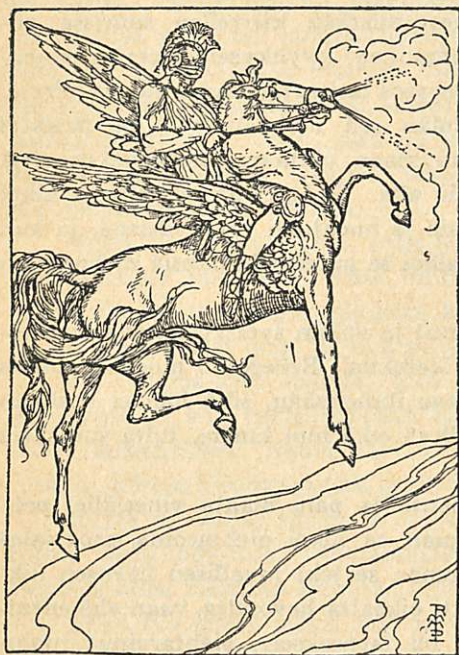
Kun se oli halustaan juonut ja vähän syönyt, alkoi se joutesaan ja huvikseen hyppiä ja keikkua. Bellerofon pidellen poikaa kädestä katseli pensaikon takaa ihmeissään, sillä hän ei koskaan ollut nähnyt niin kaunista näkyä eikä niin hurjia, tulta suihkivia silmiä millään hevosella.

Sitten Pegasos sulki siipensä ja pani maata viheriälle, pehmoiselle ruohikolle. Mutta pian se alkoi piehtaroida sirot jalat pystyssä ilmassa. Kuta enemmän se teki tavallisen hevosen liikkeitä, sitä vähemmän se näytti oikealta hevoselta, vaan yhä enemmän ihmeolennolta. Kun se oli tarpeekseen piehtaroinut ruohikolla, kääntyi se vatsalleen ja ojensi etujalkansa noustakseen seisalleen, mutta silloin Bellerofon ryntäsi esiin pensaikosta ja hypäsi kahareisin Pegasoksen selkään.

Sitä hyppäystä, minkä Pegasos teki tuntiessaan nyt ensiksen kerran kuolevaisen ihmisen painon selässään! Niin, se oli vasta leiskaus! Ennenkuin Bellerofon sai henkeä vedetyksi, hän näki olevansa viisisataa jalkaa maan pinnan yläpuolella yhä kohoten, ja siivekäs hevonen korskui ja värisi kauhusta ja raivosta. Ja se kohosi kohoamistaan, kunnes se sukelsi muutaman pilven jäiseen syliin, jota Bellerofon oli vähää ennen katsellut maasta tuumailleen itseksseen, että tuolla pilvessä ei mahtaisi olla kovinkaan hauska

olo. Sitten keskeltä pilveä Pegasos syöksihe alas kuin salama, aivan kuin olisi tahtonut syöstä itsensä ja ratsumiehensä pää edeltä kallioon.

En kykene teille kertomaan puoliakaan siitä, mitä se teki. Noin puolen peninkulman korkeudessa maasta se teki sellaisen kiepin, että Bellerofon joutui ylösalaiseen asemaan, niin että jos hän olisi halunnut katsella taivasta, olisi hänen pitänyt katsella alaspäin

eikä ylös. Pegasos väänsi kaulaansa katsoakseen Bellerofonia, ja sen silmistä hehkui tuli ja se pinnistihe ja ponnistihe saadakseen purra ratsumiestään. Mutta Bellerofon, joka oli verratton ratsastaja, vaani tilaisuutta ja hänen onnistuikin viimein saada taikakuolaimet siivekkään hevosen suuhun. Siinä silmänräpäyksessä tuli Pegasoksesta niin kesy kuin olisi se kaiken ikänsä saanut ruokansa Bellerofonin kädestä. Totta puhuen oli melkein tuskallista nähdä niin villin luontokappaleen kesytyvän niin äkkiä. Niin näytti Pegasoksestakin

tuntuvaan. Se katseli Bellerofonia ja sen kauniit silmät, äsken vielä tulta täynnä, olivat kyynelissä. Mutta kun Bellerofon hyväillen taputteli sitä ja puheli sille, niin Pegasoksen katse sai toisen ilmeen, sillä se sydämessään iloitsi tavattuaan niin monen vuosisadan yksinäisyyden perästä toverin ja isännän.

Niin on aina siivekkäitten hevosten ja muiden villien ja yksinäisten olennoitten laita. Jos onnistutte saamaan ne kiinni ja kesyttämään ne, niin voitatte varmasti niiden rakkaudenkin.

Sillä aikaa kun Pegasos oli tehnyt yrityksiä saadakseen Bellerofonin putoamaan, oli se lentänyt pitkän matkaa, ja he olivat

muutaman korkean vuoren lähettyvillä, kun Bellerofon sai kuulaimet hevosen suuhun. Bellerofon oli jo ennen nähnyt tämän vuoren ja hän tiesi, että se oli Helikon, jonka huipulla siivekäs hevonen asuksi. Sinne Pegasos suuntasi kulkunsa ja siellä laskeuduttuaan maahan se odotti levollisesti, haluttaisiko Bellerofonin astua maahan. Nuorukainen hypähtikin selästä pitäen kuitenkin tiukasti ohjaksista. Mutta nähtyään ratsunsa katseen hän heltyi jalon eläimen lauhkeudesta ja kauneudesta niin, että ajatellessaan Pegasoksen tähänastista vapaata elämätä hän ei voinut tätä siivekästä ratsua pitää vangittuna, jos se todella tahtoi takaisin vapautensa. Tämän jalomielisen tunteen valtaamana Bellerofon päästi taikapäitsensä Pegasoksen päästä.

»Mene oman valtasi varaan», sanoi hän hevoselleen, »taikka jos rakastat minua, niin jää.»

Silmänräpäyksessä ja yhdellä hyppäyksellä siivekäs hevonen katosi näkyvistä kohoten pystysuoraan Helikonin huipulta. Bellerofon luuli, ettei hän sitä sen koommin enää näe. Mutta hänen surkeillessaan hulluuttaan palasikin Pegasos. Tämän kokeen perästäpä ei tarvinnutkaan pelätä hevosen karkaavan. Heistä tuli ystävät, jotka täydellisesti luottivat toisiinsa.

Yönsä he nukkuivat yhdessä pitkällään vierekkäin, Bellerofonin käsivarsi Pegasoksen kaulan ympäri — ei ollenkaan varovaisuuden, vaan ystävyuden vuoksi. Ja he heräsivät auringon sarastaessa toivottaen toisilleen hyvää huomenta kumpikin omalla kielellään.

Bellerofon ja ratsu viettivät niin useampia päiviä, ja joka päivä he oppivat yhä tarkemmin tuntemaan toisiaan ja yhä enemmän rakastamaan toisiaan. Bellerofon oli ihastunut tällaiseen elämään niin, että hän olisi halunnut aina elää tuolla tavalla. Mutta hän ei voinut unohtaa lupaustaan Iobates kuninkaalle, että hän tappaa kauhean Kimairan. Niinpä hän opittuaan ohjaamaan Pegasosta, niin että se totteli hänen pienintäkin kädenliikettään ja ääntään, hän päätti lähteä tuohon vaaralliseen seikkailuun.

Niinpä siis, kun hän seuraavana aamuna päivän koittaessa avasi silmänsä, hän nipisti hiljaa korvasta hevostaan herättääkseen sen. Heidän syötyään yhdessä aamiaisen ja juotuaan muutamasta läheisestä kimaltelevasta lähteestä Pegasos kurotti kaulaansa isäntäänsä kohden, että tämä sai panna päätset päähän.

Sitten se kiihkeintä lähtöintoaan osotti monilla iloisilla hyppyillä ja keveillä keikauksilla sillä aikaa kun Bellerofon vyötti miekkansa ja ripusti kilven kaulaansa valmistautuen taisteluun. Valmistuttuaan nuorukainen hyppäsi ratsunsa selkään, kohosi puolen penikulman korkeuteen maasta, käänsi Pegasoksen pään itää kohti ja läksi matkaan Lykiaan. Aamu ei ollut vielä kovinkaan pitkälle kulunut, kun he näkivät Lykian korkeat vuoret ja rotkoisen ja laaksoisen maan.

Kun matkan pää lähestyi, hevonen laskeutui vähitellen ratsastajineen vuorten huippujen yläpuolella väikkyvien pilvien päälle, jotka estivät heitä näkymästä maahan. Liidellen hevosellaan pilven päällä ja katsellen sen laitaman yli Bellerofon näki palaneitten talojen raunioita ja siellä täällä laitumilla surmattujen eläinten luurankoja.

»Tuo kaikki varmaankin on Kimairan työtä», ajatteli Bellerofon. »Mutta missähän mahtaa olla hirviö itse?»

Kolme savupatsasta kohosi ilmaan nousten muutamasta aukosta, joka näytti olevan jonkun luolan suu, ja ennenkuin olivat vuoren huipun tasalla yhtyivät ne yhdeksi patsaaksi. Luola oli melkein suoraan ratsastajan alla. Bellerofon antoi merkin hevoselleen, joka sen heti ymmärsi ja alkoi laskeutua hitaasti kunnes oli ainoastaan miehen korkeudella louhikkoisen laakson pohjasta. Bellerofon näki nyt edestäpäin luolan suun, josta nuo kolme savupatsasta nousivat, ja luolassa näytti olevan kasa kummallisia ja kauhean näköisiä eläimiä, jotka olivat kietoutuneet toisiinsa. Niiden ruumiit olivat pitkiä ja niin toisiinsa kietoutuneet, ettei Bellerofon voinut erottaa niitä toisistaan, mutta päistä päättäen yksi näistä tavattomista eläimistä oli suunnaton käärme, toinen raivoisa jalopeura ja kolmas inhottava vuohipukki. Jalopeura ja vuohipukki nukkuivat, käärme oli valveilla ja katseli ympärilleen liekehtivillä silmillään. Mutta — ja se oli ihmeellisintä — nuo kolme savupatsasta nousivat nähtävästi näiden kolmen pään sieraamista. Bellerofon oli löytänyt Kimairan luolan. Tuo eläinkasa, jossa hän oli luullut olevan kolme eri eläintä, käärmeen, jalopeuran ja vuohipukin, oli vain yksi ainoa hirviö.

Pegasos päästi hirnunnan, joka oli kuin torventoitotus, ja ennenkuin Bellerofonilla oli ollut aikaa katsella, mitä tapahtuu, hirviö syöksi luolastaan, ryntäsi kohti yhdellä loikkauksella, suun-

nattomat kynnet harallaan, ja myrkyllinen käärmeenhäntä kiemuroi sen takana. Silmänräpäyksessä Pegasos oli puolitiessä maan ja pilvien välillä korskuen vihasta.

Kimaira puolestaan nousi pystyyn pyrstönsä nokkahuipun varaan, repien ilmaa kauheasti kynsillään, kolme päätä purskuten tulta Pegasosta ja sen ratsastajaa kohden. Tällä aikaa Bellerofon sovitti kilven käsivarteensa ja paljasti miekkansa.

»Nyt, rakas Pegasos», kuiskasi hän hiljaa hevosensa korvaan, »sinun tulee auttaa minua tappaakseni tuon hirviön, tai muuten saat palata ilman Bellerofonia.»

Pegasos laskeutui sivultapäin nuolen nopeudella juuri Kimairan päälle, joka yhä oli pystyssä niin pitkänä kuin voi. Päästyään miekan yltämälle Bellerofon iski petoa, mutta ratsunsa kiidätti häntä edelleen niin kiireesti, ettei hän ehtinyt nähdä, oliko isku sattunut petoon. Pegasos jatkoi kulkuaan, mutta sitten teki käänteen ja tuli Kimairan ylitse kuten edelliselläkin kerralla. Bellerofon näki nyt, että hän oli saanut isketyksi hirviöltä vuohipukin pään, joka riippui enää vain nahan varassa.

Mutta korvaukseksi kuolleen pään koko julmuus oli siirtynyt käärmeen ja jalopeuran päihin, jotka purskuttivat liekkejä, sihisivät ja kiljuivat raivokkaammin kuin ennen.

Syösten sivultapäin kuten ensimmäiselläkin kerralla siivekäs hevonen lensi kuin vihuri Kimairaa kohti, ja Bellerofon ohi kiitäessään suuntasi iskun toiseen jäljellä olevista päistä. Mutta tällä kertaa ei hän eikä Pegasoskaan suoriutunut niin sievästi kuin viime kerralla. Muutamalla kynnellään Kimaira raapaisi syvän haavan ratsumiehen olkapäähän ja toisella sai hiukan vahingoitetuksi ratsun toista siipeä. Bellerofon oli saanut annetuksi kuolettavan iskun hirviön jalopeuranpäälle, joka nyt riippua retkotti ruumiista melkein irrallaan ja jonka kidasta ei enää tullut liekkejä, vaan ainoastaan paksua, mustaa savua. Mutta käärmeen pää oli nyt kahta vertaa hurjempi ja myrkyllisempi kuin ennen, ja se oksensi puolenkilometriä pitkiä liekinpyörteitä.

Uudelleen Pegasos pysähtyi ilmassa ja hirnui vihan vallassa, ja sen silmistä välähteli kirkkaita liekkejä. Nämä liekit olivat aivan erilaisia kuin ne synkeät liekit, joita Kimaira purskutti kidastaan. Urotyön vaarallisuus kiihotti Bellerofonia ja hänen ratsuaan.

Bellerofon tempasi ohjaksista, kirkkaisi kovasti ja ohjasi Pegasoksen tällä kertaa suoraan päin inhottavaa petoa.

Niin vinha oli hyökkäys, ettei ollut kuin välähdys, leimahdus, ja Bellerofon oli käsikähmässä vihollisensa kanssa.

Kimaira menetettyään toisenkin päänsä raivosi vihan ja tuskan vallassa. Se hypähti ja viskasi suunnattoman, myrkyllisen ruumiinsa Pegasoksen yli ja pusersi sitä kaikin voimin ja kiersi sen ympäri myrkyllisen käärmeenhäntänsä. Ja ratsu kohosi ilmaan — se nousi nousemistaan, kohosi korkeammalle vuorten huippuja, yleni ylemmäksi pilviä, niin ylös, ettei maata näkynyt. Mutta hirviö vielä piti puoliaan. Bellerofon kääntyessään näki pedon käärmeenpään ihan edessään ja asettamalla kilpensä eteen hän sai estetyksi, ettei joutunut elävältä poltetuksi tai käärmeenpään puremaksi. Kilven ylälaidan takaa hän iski uhkaavan katseensa hirviön raivoisiin silmiin.

Kimaira oli niin tuskiensa uuvuttama, että se ei jaksanutkaan puolustautua niin kuin muuten ehkä olisi voinut. Ehkäpä sittenkin paras keino taistellessa jotakin Kimairaa vastaan on se, että menee sitä mahdollisimman lähelle. Hirviön koettaessa upottaa kauheat teräskyntensä vihollisen ruumiiseen, sen rinta jäi suojattomaksi, ja Bellerofon sen huomattuaan upotti miekkansa kahvaa myöten pedon julmaan sydämeen. Heti käärmeenhäntä purkautti kierroksistaan, hirviö irtausi Pegasoskseta ja putosi. Ja pedon sisässä oleva tuli paloi hehkuvammin kuin koskaan ja hävitti pedon ruumiin. Niin se palaen omissa liekeissään vajosi ilmassa, eikä koskaan ole sen koommin nähty jälkeäkään kauheasta Kimairasta. Kun Bellerofon oli saanut voiton, kumartui se ratsunsa pään yli ja syleili Pegasosta kyyneleet silmissä.

»Nyt matkalle, rakas ratsuni», sanoi hän, »nyt matkalle Pirainan lähteelle.»

Pegasos halkoi ilmoja nopeammin kuin koskaan ennen ja toi ratsumiehensä vähässä ajassa lähteelle. Siellä Bellerofon tapasi vanhuksen sauvaansa vasten nojaamassa ja kyläläisiä, jotka olivat karjaansa juottamassa, ja nuoren neitosen, joka oli täyttämässä ruukkuaan.

»Missä on poika, joka oli minun kumppaninani», kysyi hän, »se vieno lapsi, joka ei koskaan menettänyt luottavaa uskoaan eikä väsynyt katselemaan lähteeseen?»

»Tässä minä olen, rakas Bellerofon», vastasi poika vienolla äänellä. Poika oli ollut päivät pääksytysten lähteellä odotellen ystäväänsä palaavaksi, mutta kun hän oli nähnyt Bellerofonin laskeutuvan ratsun selässä pilvien läpi, hän oli vetäytynyt pensaitten taakse.

»Sinä olet voittanut», sanoi poika iloisena juosten Bellerofonin luo, joka oli yhä ratsunsa selässä. »Minä uskoin, että sinä voit.»

»Voittanut olen», sanoi Bellerofon laskeutuen ratsunsa selästä. »Mutta jos ei sinun uskosi olisi minua tukenut, minä en olisi jaksanut odottaa Pegasosta, minä en koskaan olisi päässyt kiipeämään pilviin enkä koskaan olisi voittanut pelottavaa Kimairaa. Sinä se, rakas pikku ystäväni, olet kaiken aikaansaanut. Ja nyt laskeamme Pegasos vapauteensa.»

Ja hän otti taikapäitsensä ihmeratsunsa päästä.

»Nyt olet vapaa ainaseksi, Pegasoiksen», sanoi hän kovalla, mutta surunvoittoisella äänellä. »Ollos yhtä vapaa kuin olet nopea.»

Mutta Pegasos asetti päänsä Bellerofonin olkapäälle eikä tahtonutkaan kuulla kehotuksia lähtemään entiseen vapauteensa.

»No niin», sanoi Bellerofon hyväillen ilmojen hevosta, »ole minun kanssani niin kauan kuin haluat, ja me menemme heti sanomaan kuninkaalle, että Kimaira on hävitetty.»

Bellerofon sulki pojan syliinsä ja sitten, luvaten vielä palata hänen luo, lähti matkaan. Mutta myöhemmin tämä poika nousuaan Pegasoksen sekään kohosi paljon korkeammalle kuin koskaan Bellerofon, ja hän suoritti vielä kunniakkaampia tekoja kuin mitä oli hänen ystävänsä voitto Kimairasta. Sillä, niin hempeä ja viero kuin hän olikin, hänestä tuli suuri runoilija!

Mailta ja meriltä

Seikkailuja, kertomuksia, kuvauksia nuorisolle

Toimittanut

TEUVO PAKKALA.

Suomen nuorisolle halpaa, mutta hyvää ja
arvokasta sekä mieltäkiinnittävää lukemista.

Mielelläänhän pojat ja tytöt lukevat jännittäviä kertomuksia, eikä siitä ole muuta kuin hyvää sanottavana, sillä ovathan taiteelliset ja hyväsisältöiset seikkailukirjat suuressa määrin omiansa herättämään lukuhaluja ja muodostamaan makua. Mutta meillä tämäntapainen nuorisonkirjallisuus vielä on peräti köyhä. On tosin olemassa joku verta kirjoja, jotka sisällyksensä puolesta kyllä soveltuvat nuorten luettaviksi, mutta jotka kysyvät lukijaltaan melkoista kehitystä tahi ovat nuoremmille liian laajoja ja sen takia myös liian kalliita. Tätä kelvollisten, helppohintaisten, mieltäkiinnittävien nuorisonkirjojen kipeää ja usein valitettua puutetta poistaaksemme olemme alkaneet julkaista „Mailta ja meriltä“ nimistä kirjasarjaa, jonka toimittajaksi olemme onnistuneet saamaan niin sopivan henkilön kuin kirjailija Teuvo Pakkalan. Sarjassa julkaistaan etevimpien kertojain tuotteita. Kukin vihko on itsenäinen kirja ja erikseen ostettava. Hinta on peräti huokea.

Sarjan ensimmäiset kirjat ovat:

- N:o 1. **Karkuri**, kirjoittanut *Fr. Gerstäcker* Hinta 25 p.
N:o 2. **Taistelu paalumajalla**, kirjoittanut *Ch. Sealsfield*.
Hinta 25 p.
N:o 3. **Aamukellot**, kirjoittanut *Adolf Schmitthenner*. Hinta
25 p.
N:o 4. **Kylmä sydän**, kirjoittanut *Wilhelm Hauff*. Hinta 25 p.
N:o 5. **Ksi Ksin luolan ihmelukko**, kirjoittanut *Gustav Schwab*.
Hinta 25 p.
N:o 6. **Ihmeitten maassa**. Kreikkalaisia satuja. Kuvitettu.
Hinta 25 p.
-

Kustannusosakeyhtiö Otava,

Helsingissä.